

miblede Menige, at han altid er sikker paa at have sine 1½ Pd. godt, sundt Brød. Jeg kan af de uviklede Grunde altsaa heller ikke tiltræde Forslaget Nr. 6. Derimod har jeg ikke nogen Betænkelse ved Forslaget Nr. 8. Forslaget Nr. 9 kan jeg tiltræde. Forslaget Nr. 10, som gaaer ud paa en Forandring i Underofficerernes Lønning, troer jeg heller ikke at burde modsætte mig. Jeg er ikke blind for den overordentlige Vigtighed, det har for Hæren at besidde et godt Underofficerspersonale, men jeg troer ligeoverfor de store Forordninger, der gjøres til Statskassen, at burde tage noget Hensyn til, at den nye Hærorrdning vil medføre en meget betydelig Forfremmelse blandt Underofficererne. Derfor troer jeg ikke at burde modsætte mig Forslaget Nr. 10. Forslaget Nr. 11 kan jeg ikke tiltræde. Forslagene Nr. 12, 13 og 14 troer jeg ikke at burde modsætte mig. Det er Forslag, der omhandle Spillemandenes og Haandværkernes Lønning samt Brødet in natura til Underofficererne. Forslaget Nr. 15 skal jeg paa det Bedste anbefale, og Forslaget Nr. 16, angaaende Dr. løvspenge, tiltræder jeg. Det ærede Medlem fra Veile Amt (Berg) har troet at burde udtale sig derhen, at Recruterne blive behandlet paa en for Befalingsmændene uværdig Maade. Jeg kan forsikre det ærede Thing, at, dersom noget Factum blev mig bekendt, dersom jeg modtog nogen paalidelig Indberetning om, at Recruterne ikke bleve behandlet overensstemmende med deres Menneſſeværdighed, saaledes som de have Krav paa at blive behandlet, vilde jeg gribe til de strengeste Forholdsregler, men saadanne aldeles ubeviste Paastaende maa jeg bestemt tilbagevise. Det ærede Medlem sagde, at han turde sige det, men, hvad Fare er der forbundet for det ærede Medlem med at sige det? Jeg gad nok vidst, hvad jeg kan gjøre det ærede Medlem for saaledes at have bestyldt Befalingsmændene for at have opført sig paa en uværdig Maade. Der er aldeles ingen Fare. Der hører aldeles intet moralsk Mod til at udslynge saadanne aldeles ubeviste Bestyblinger. Bevist dem, og jeg skal være den Første til at drage de Paagjældende til Ansvar.

Formanden: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Berg: Jeg havde bedt om Ordet for en kort Bemærkning, for at tydeliggjøre, hvad jeg muligens ikke havde været heldig nok til at sige saa correct, som jeg ønskede det. Jeg sagde, at den Maade, Recruterne ofte behandles paa, var ikke Befalingsmændene værdig, hverken de overordnede eller de underordnede. Det sagde jeg, men for de overordnede Befalingsmænds Bekommende forglemte jeg en Sætning, den nemlig: „Saaſremt og saavidt de ere vidende om, hvorledes de underordnede Befalingsmænd behandle dem“. Det er en Endring, som jeg maa tilføie min Udtalelse. Forøvrigt troer jeg, at der hører ligesaa meget moralsk Mod til at udtale Noget her som paa et hvilket-somhelst andet Sted, thi naar man kun vil fare med Sandhed og kun vil have den frem, saa er det ogsaa en selvsølgelig Sag, at man vil vedstaae det. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Minister vil tage Notits af saadanne Udtalelser, som kunne fremkomme. Bevist kunne vi godt skaffe tilbeie. Men jeg gjentager kun, at, hvad jeg iøvrigt i enhver Henseende har sagt, er desværre altfor paalideligt.

Formanden: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet, men jeg skal dog bemærke, at det ikke ligger for i Lønningsagen videre at behandle det Spørgsmaal, som blev reist af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg).

P. Olsen: Jeg troer dog, at det maa være mig tilladt at sige et Par Ord i den Anledning, navnlig paa Grund af den Maade, hvorpaa den ærede Minister er optraadt i denne Sag, idet han brugte meget stærke Udtryk ligeoverfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Nu er det meget sandt, at Meningerne kunne være meget deelte om, hvad der er passende og menneſſeværdigt, men jeg kan bevidne, fordi jeg har hørt det med mine egne Øren og seet det med mine egne Øine, at den Maade, hvorpaa man underviser Recruterne